

שוקרון, אלברט (אברהם)



בן שלמה ושמחה. נולד ביום י"א בתשרי תרצ"ט (6.10.1938) בספרו אשר במרוקו. סיים את לימודיו היסודיים ב"אליאנס" שבעיר-מולדתו. מגיל צעיר גילה כמיה לעלות לארץ. בעודנו תלמיד ב"תלמוד תורה" אירעו שני אירועים הגדולים בחיי עמנו. המדינה הוקמה ומלחמת-הקוממיות התחוללה — ואירועים אלה שילהבו את שאיפתו לעלייה. בינתיים לקח לו אשה אך לא רק שעליו היה לדאוג לפרנסת ביתו-הוא כי אם נאלץ גם לעזור להוריו. סוף סוף, ביולי 1963 עלה בידו להגשים את שאיפתו: הוא, אשתו ושני ילדיו הגיעו ירושלימה ושוכנו ליד קרית היובל בשכונת האסבסטונים. זמן מועט לאחר-מכן עלו הוריו והוא נאלץ לבוא לעזרתם. בירושלים נולדו לו עוד שני ילדים והמשפחה חיתה בדוחק מאחר שאלברט לא הצליח למצוא דירה טובה יותר מזו שבשכונה ליד קרית-היובל וכן לא יכול לפתוח מספרה משלו, נאלץ לפנות לשירות התעסוקה — ואז הופנה לאוניברסיטה העברית. במשך שנתיים ומחצה הועסק שם כפועל בשכר יומי, ומלבד עבודה זו מצא עבודה נוספת וחלקית. הוא נמנע מפנייה למוסדות זרים ולא הזדקק לחסדיהם, עמל קשה לפרנסתו ולמרות זאת היה שמח בחלקו תמיד. מאחר שהיה מטופל בילדים לא גויס לשירות סדיר בצה"ל אלא נקרא לשירות-מילואים בלבד והוצב באחד מגדודי חטיבת ירושלים. בימי המתיחות שלפני מלחמת ששת הימים נקרא לדגל ועם גדודו התאמן, התחפר והתכונן להגנה על הבירה. כשפרצה המלחמה הוצג גדודו באיזור רמת-רחל וביום השני לקרבות, הוא כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), נפל בקרב שנערך שם. הניח אשה וארבעה ילדים; הצעיר בהם היה בן שנה וחדשיים בנפול אביו. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. בספר "נזכור", שבהוצאת האוניברסיטה העברית בירושלים והסתדרות הסטודנטים שבה, בעריכת יהודה האזרחי, הובאו תולדותיו ודבר קרבו האחרון. שמו הוזכר בספר "מלחמה ישועה ומגן" ליונה כהן.